

store tekniske Fremgang, som dog Bønderne fulgte med barnlig Undren, imponerede ham aldeles ikke.

»Nu ja«, sagde han en Aften, da Aviserne havde bragt en Meddelelse om den nylig opfundne Telefon, om hvis Indretning og Virkemaade Per havde maattet give en nærmere Forklaring. »Det er egenlig ufatteligt, at en saadan Opfindelse ikke er gjort for længe siden. Det er i Grunden aldeles latterligt, at jeg ikke kan sidde her og ganske rolig samtale med en Mand i Kina, ja ikke alene tale med ham, men se ham, føle ham, lugte ham. Og saadan er det jo paa alle Omraader. Vi er syv Døgn om at naa fra Evropa til Amerika. Det er jo aldeles beskæmmende! Vi burde højst være syv Timer om det Stykke Vej. Vi burde med andre Ord kunne komme fra København til New York mellem Frokost og Middag. Først naar vi er naaet saa vidt, tager jeg min Hat af for Naturvidenskaben.«

Ogsaa Apotekeren holdt af at høre sig selv tale, skønt han gerne standsede midt i sine Sætninger, fordi han ikke vidste, hvad han vilde sige. Stationsforstanderen, en afskediget Officer, underholdt sig derimod mest med sit Glas, mens de to Købmænd var andægtige Tilhørere til de boglærde Herrers Udviklinger.

Per fandt ingen Behag i disse Sammenkomster og mødte kun sjelden. Til Bøstrup Præstegaard